

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa M. N.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie (...)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 września 2019 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca opiera wniosek o jej przyjęcie na oczywistej zasadności wynikającej z tego, że Sąd drugiej instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na treści uchwały SN z 28 marca 2018 r., III CZP 46/17 mimo że w jej ocenie doszło do naruszenia art. 77 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 4 listopada 1950 r.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Analiza treści skargi nie uzasadnia wniosku o jej oczywistej zasadności.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej wskazuje na to, że skarżąca zarzuca Sądowi drugiej instancji przyjęcie poglądu prawnego zgodnego z zaprezentowanym w uchwale poszerzonego składu siedmiu sędziów SN z 28 marca 2018 r., III CZP 46/17, w której SN przyjął, że w razie stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej utrzymującej w mocy decyzję odmawiającą ustanowienia na rzecz byłego właściciela nieruchomości prawa użytkowania wieczystego na tej nieruchomości na podstawie przepisów dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279 z późn. zm.), źródłem poniesionej przez niego (następców prawnych) szkody nie jest decyzja wydana z naruszeniem prawa, zezwalająca na sprzedaż lokali w budynku położonym na tej nieruchomości.

Skarżąca z tym poglądem się nie zgadza i wskazuje, że Sąd drugiej instancji nie był związany powyższą uchwałą i powinien przeprowadzić samodzielną analizę prawną.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika jednak, że Sąd Apelacyjny przeprowadził samodzielną analizę prawną i przychylił się w jej wyniku do wniosków wynikających z ww. uchwały Sądu Najwyższego. Sąd Apelacyjny odniósł się także do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i przedstawił argumentu przeciwko uznaniu sprzeczności zastosowanej interpretacji z art. 77 ust. 1 Konstytucji RP. Treść skargi ma jedynie charakter polemiczny wobec wskazanej uchwały, nie przedstawiając na czym miałyby polegać oczywista zasadność skargi kasacyjnej.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw